

Sygn. akt I ACz 607/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Danuta Jezierska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) o (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko I. S. i E. N.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 20 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I Nc 136/16

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

Danuta Jezierska

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 20 kwietnia 2016 roku Przewodniczący Sądu Okręgowego w Koszalinie ustalił opłatę sądową od pozwu w kwocie 19.094 zł, gdyż powód domagał się zapłaty od pozwanych w postępowaniu nakazowym kwoty 1.527.492 zł a następnie zarządzeniem z 5 maja 2016 r. zwrócił pozew, gdyż powód uiścił opłatę jedynie w kwocie 1000 zł.

Uzasadniając wysokość należnej opłaty od pozwu Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie, zastosowanie znajduje art. 13 ust. 1 u.k.s.c. i powód powinien ją uiścić w wysokości 5% od wartości przedmiotu sporu, a więc w kwocie 19.094 zł. Nie ma zaś zastosowania art. 13 ust. 1a wskazujący, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 roku, poz. 128 z późn. zm.) – dalej: „prawo bankowe”, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł, gdyż instytucje będące funduszami inwestycyjnymi, zajmujące się skupowaniem wierzytelności bankowych, nie są adresatami przepisu art. 13 ust. 1a u.k.s.c.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zaskarżając je w całości, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie art. 13 ust. 1a u.k.s.c. poprzez jego błędne niezastosowanie, w wyniku uznania, że pozew nie został należycie opłacony, pomimo że powód wywodzi swoje roszczenie ze stanowiącej czynność bankową umowy kredytu, udzielonego przez bank oraz uiścił opłatę od pozwu w wysokości 1.000 złotych. Strona powodowa zarządza sekurytyzowanymi wierzytelnościami, czyli stanowiącymi przedmiot lokat funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyodrębnionymi przez inicjatora sekurytyzacji albo inny podmiot, który zawarł z Bankiem (...) umowę na podstawie której nabył na podstawie przelewu wierzytelności wchodzące w skład portfela zbywcy wierzytelności, w tym wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. Podstawę stanowi zatem czynność bankowa – zawarta umowa kredytu. Zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu i cesjonariusz uzyskuje ją w takim kształcie prawnym w jakim przysługiwała ona cedentowi. Pozew został zatem należycie opłacony. W oparciu o wyżej sformułowany zarzut, skarżący wniósł o

uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie kwestionował, iż nabyła wierzytelność dochodzona pozwem w drodze przelewu wierzytelności, twierdził jednak że podstawę roszczenia stanowi czynność bankowa – zawarta umowa kredytu.

W przepisach prawa bankowego nie zdefiniowano pojęcia „czynności bankowej”. W piśmiennictwie wskazuje się jednak, że czynności bankowe niewątpliwie stanowią określenie uprawnień i obowiązków banków. W statucie danego banku znajduje się zaś określenie czynności, do jakich wykonywania bank jest upoważniony. Jedną z czynności bankowych jest udzielanie kredytów. To właśnie w tej czynności powód dopatruje się podstawy dochodzonego roszczenia. Wbrew jednak argumentacji skarżącego, zawartej w zażaleniu na zarządzenie o ustaleniu wysokości opłaty, brak jest podstaw do uznania, że powód dochodzi roszczenia z czynności bankowej w postaci udzielenia kredytu. Faktem jest, iż źródłem roszczenia Banku wobec pozwanego była czynność bankowa, a więc czynność dokonana przez pozwanego z Bankiem (...) w postaci umowy kredytu, jednakże samo już roszczenie powoda nie wywodzi się z czynności bankowej, bowiem takiej strona powodowa z pozwanym nie dokonywała, ale z umowy cesji wierzytelności Banku wobec tego pozwanego.

Podkreślenia wymaga, że pomimo braku definicji „czynności bankowych” w prawie bankowym, z przepisów tej ustawy można wywodzić, że czynności określone w art. 5 ust. 2 mają charakter czynności bankowej, o ile są wykonywane przez banki lub inne podmioty, na podstawie prawem przewidzianego zlecenia banku. Zawarcie z bankiem umowy przelewu wierzytelności nie jest zakazane, przeciwnie, jest czynnością dozwoloną, jednakże z tego faktu nie można wywodzić, że podstawą roszczenia powoda będzie również czynność bankowa. O ile nawet sama czynność cesji dla banku stanowi czynność bankową określoną w art. 5 ust. 2 pkt 5 prawa bankowego, o tyle dla innego podmiotu już nie. Stąd też, jeżeli nie jest ona dokonywana przez bank, a jedynie przez podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie znajduje zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.k.s.c.

Nadto wskazać należy na ratio legis art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Nowelizacja, która wprowadziła omawianą normę, była konsekwencją uchylecia niektórych przepisów prawa bankowego, które dotyczyły bankowych tytułów egzekucyjnych (art. 96 – 98). Do czasu wprowadzenia przedmiotowej nowelizacji, banki miały ułatwioną możliwość dochodzenia swoich roszczeń, za pomocą właśnie bankowych tytułów egzekucyjnych i tym samym banki nie były zobligowane do dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej. Po wprowadzeniu nowelizacji w życie, taki obowiązek po stronie banków powstał. Wprowadzając wyjątek od zasady, która została wyrażona w punkcie pierwszym przepisu art. 13 u.k.s.c., w przedmiocie wysokości opłaty stosunkowej przy roszczeniach majątkowych, intencją ustawodawcy było niewątpliwie złagodzenie ciężaru fiskalnego dla banków, które do tej pory były uprzywilejowane w prowadzeniu egzekucji roszczeń im przysługujących.

Za ścisłą interpretacją art. 13 ust. 1a u.k.s.c. w zakresie jego adresatów przemawia również kolejna nowelizacja wspomnianego przepisu. Ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. poz. 421), która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. zmieniono przedmiotowy przepis w ten sposób, że otrzymał on brzmienie: Opłata stosunkowa w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), pobierana od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych. Racjonalny ustawodawca, dokonującego kolejnej nowelizacji, dał zatem wyraz temu, że jego celem nie było nawet uprzywilejowanie szerokiego kręgu podmiotów profesjonalnych dokonujących czynności bankowej, ale wyłącznie podmiotów słabszych, tj. konsumentów i osób fizycznych „prowadzących gospodarstwo rodzinne”. Kierunek zmian nakazuje zatem, aby nie interpretować art. 13 ust. 1a u.k.s.c. w ten sposób, by przyznawać szerszemu

kregowi podmiotów, niż to wynika wprost z przepisu, prawa do uiszczania niższej opłaty od pozwu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący nie ma racji twierdząc, że przywilej ten powinien rozciągać się również na inne podmioty. Tego rodzaju wnioski nie są niczym uzasadnione.

Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1a u.k.s.c. tylko w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego z powyższych względów, opłata od pozwu w przedmiotowej sprawie została prawidłowo wyliczona przez Sąd meriti na kwotę 19.094 złotych.

Z tych też przyczyn, Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.

Danuta Jezierska